

Напуття дітям

* * *

Коли дітьми були дорослі,
Були й питання в когось з них
І до батьків, й до тих дорослих
Що були поруч з ними, й в тих

Ніби ж для Бога, а там – люди,
А Бога ж там в них всіх нема!
Там лиш є кам'яні споруди,
І мало світла там, й п'ятьма.

Якщо і нас створив всіх Бог Сам,
Щоб ми молилися Йому,
Тоді ж на небі треба храм,
Бог там живе, хоча б тому!

Так думають вже навіть діти,
Що ще й до школи не пішли,
А діти ж - то в житті як квіти,
Дай Бог, щоб всі й людьми зросли!

Або ж всі відповідь не знають,
Або ж не хочуть її дати,
Мовляв, хай діти й так зростають,
Стануть старі, як будуть знати

Так чи інакше, треба дати
На всі питання всіх дітей
Дорослим відповідь, їм знати
Треба про Бога й Космос цей,

Масі питань - хто ми і звідки?

Питаннях був і сенс великий:
Хто ж є ми, й звідки в світ прийшли?
І де той Бог, що всі молитви
До Нього шлють, й храми звели,

І звідки ж Космос й Земля наша?
Якщо це все створив Сам Бог,
Тоді ж всі храми Богу - нащо?
Щось тут не так, одне із двох.

А якщо Він є завжди й всюди,
І Бог є з нами й в кожному з нас -
То храми ті не Богу, людям,
Для всіх своїх собі ж прикрас.

А це можливо тільки з Богом,
А в кому ж є з дорослих Бог?
Найбільша з Таємниць всіх в Бога,
І знов в ній щось одне із двох:

Багато з самого дитинства,
Навіщо ж діти нам старі?
Отак батьківство з материнством
Все й закривають дітвори.

В якому живе й планета наша,
І ми всі з нею і на ній.
Невже було так в світі завжди?
Чи буде так завжди? Й в цій всій

Є сенс і суть, є ж і мета,
Штовхають нас всіх наші ж дітки,
До знань нам йти, й себе ж питать,

Що таке Бог, і де Він, й звідки
Він взявся Сам, і ми взялись?
Що ж треба нам в тім для розвідки,
Щоб в Таємницях тих знайшлись

Всі відповіді в всіх питаннях,
І не було б одне із двох,
Без сумнівів і без вагання,
Найбільша з Таємниць всіх - Бог!

* * *

І тут нема чого шукати -
Бог звідки, хто, і де, і як?
Він є, й про це достатньо знати,
Від Нього все й пішло в всім, й так,

Як Бог зробив й сказав всім людям:
Живіть зі Мною й так, як Я,
Робіть як Я, й все добре буде,
Лиш з Богом ви – людська сім'я.

Та все ж питає хтось з тих діток,
Хто хоче знать: де ж й в них є Бог?
І всі вони - де були, й звідки
Прийшли? Питань тих в багатьох

Все більш й частіше виникає,
Де був я, коли тут не жив?
Чи правда те, що в снах буває,
Я ж уві сні в небо злетів?

Є відповідь на всі питання -
Що, й звідки в нас, і де, і як?
І в Космосі всім, й в Світі, знання
Про це й для цього зможе всяк

Отримати в казках й в легендах,
Як вміти вірно їх читать,
Дорослим - розказати й те нам,
Що в них Боги всім дітям дають

Хотіли і змогли, в тих книжках,
Яких так мало ж нині є,
В всій масі величезній, книжок
Тих, що з дитинства нам дає

І мудрість знань, і світло – серцю,
І доброту без зла й пітьми.
Такі книжки в життя нам дверці
І вікна відкривають, й ми

Вже й Мудрість Божу в них з дитинства
Можем отримати й збагнути,
Як і любов від материнства,
І перші настанови в путь

Той, що з думками й з почуттями
Ми й починаєм з дітлахів,

В думках і в почуттях всіх наших
Ми всі й зростаєм, й живемо,
І в тих знаннях, що йдуть від старших
Вдень і вночі, й коли спимо,

Ми всі в думках свій прокладаєм
Спочатку, й потім лиш - в ділах,
Хто про природу думки знає,
Ті будуть знать, як жить, в думках

Хто буде йти до знань, і сам в них
Шукати відповіді всі
В книжках лиш, в мудрих й світлих всіх,
Які без зла, й перед усім

Сказав так Наймудріший Вчитель,
Він теж дітям казки писав,
Легенди також. Він - Водитель
Для Світу всього в житті став,

Завжди живу в ній, і з сім'єю,
Щоб Реріхи в Світ те несли,
Що дасть всім Мудрість, а Світ з нею
Щоб жив. Від Шамбали посли

І на Землі тут, й серед нас всіх,
Як Реріхи до нас прийшли
Вчить людство, щоб був в нас успіх,
Щоб ми в житті всі в правді йшли!

Того життя, що є не добрим.
Але ж приходять Вчителі,
Всі Мудрі, добрі і хоробрі,

І світ визнаєм від батька й мами,
І материнський серця спів.

Бо ми ж, коли спимо - теж мислим,
Лиш тіло спить, думки живуть.
Нам вчитись треба думать, мислить
З дитинства з самого, в тім й путь

Про те, що думка є в нас в серці,
І в серці ж любим ми близьких,
І що в нас в серці вікна й дверці
Колись відкриються, й лиш в тих,

Несуть добро і світло дітям,
Красу і радість в них несуть.
Таких книжок достатньо в світі,
Вони в красі й весь світ спасуть! -

Він Вчений був, Мудрець й Художник.
Микола Реріх, й вся сім'я -
В ній мудрим був, в сім'ї тій, кожен!
Сам Бог сказав: в сім'ї тій Я

Були всі Реріхи, всі з Братства,
В якому з Богом всі живуть
В Світлі й в Любові, без лукавства,
В тім Братстві й в Космосі всім путь

Бо нині ж більшість з всіх в неправді,
В пільмі і в злі, а не в добрі,
А з тим і в тім лиш злі всі раді,
А світлі й добрі - в тягарі

* * *

Який з дитинства не втрачали б,
Не марнували б просто так,
Щоб час для знань ми цінували -
Що, де, й коли, чому і як?

Для доброго життя, не злого,
З дитинства з самого всім нам,
Як обирать в житті дорогу
І як живуть і тут, і там,

Бо в них завжди є тільки правда,
Від Шамбали легенди в нас,
В ній в Братстві Мудреців всі радо
Допомагають жити, й весь час

В добрі і в дружбі, і з любов'ю,
Дорослі й діти щоб жили,
Щоб не платили в війнах кров'ю,
Щоб всі щасливими були!

Знання ті всі, що знати треба,
Як жити в Світлі і в Добрі,
Знання ті для Землі й для Неба,
Дорослим всім і дітворі.

Дає в життя всім нам, і стіни,
І той фундамент для життя,
Щоб в тім будинку жили всі ми
І нині вже йшли в майбуття

Щоб знали ми, що тут й на небі
Всі живемо, й багато раз,
І що для нас найперш в потребі,
Найбільш важливе в житті – час,

Про Космос, Бога й про планету,
І про все людство, і про нас,
Чому йдуть війни, й про вендету,
І що таке не втратить шанс

І на Землі люди, й на Небі.
Все ж й починається з легенд,
В легендах ті знання, що треба,
Важливий в них кожен момент!

Всім світлим й добрим людям в людстві,
Та не лихим всім хто є, й злим.
Ведуть до того ж Братства й людство,
Щоб всі жили ми в нім і з ним

Як те здобуть - від всіх залежить,
Про це знання нам все й дають.
Їх всім нам знати вже належить,
Та люди злі їх не беруть,

Є для дітей й таке видання,
В нім «Думалка» є в трьох книжках,
Там притчі всі в оповіданнях,
В них автор Дмитрієва - дах

Найперший є в «Вісниках Світла»,
Ті Вісники - всі Вчителі,
У Них всіх Шамбала є житлом,
Вони на Божій всі ріллі.

Там все є про думки й про Вчення,
Що всім несе від Божих Знань
Бажання знать про сьогоднішня
І про майбутнє, щоб блукань

Всіх нас, ніде вже і ні в чому.
І «Думалка» нам те дає,
Чим думати, про що, і в тому
Великий шанс для всіх нас є.

Багато з «Думалки» візьмем ми,
Якщо допоможуть нам батьки,
Для них в ній теж цікаві теми,
Хто вчить дітей всіх! Залюбки

* * *

Про зло й добро, пільму і Світло,
Про правду і брехню в житті,
Про те, що в серці й Боже житло
В нас має бути в майбутті,

Від Бога знань, чи всіх талантів,
Те в багатьох наших життях
Самі ми мусим брать, й в гігантів
Хтось з нас зросте, під самий дах,

В думках і в почуттях з знаннями.
Про всю природу в нас думок,
Щоб ми ні в прірви в них, ні в ями
Не впали, в «Думалках» урок

Щоб виорати серця й душі
Ми всі в собі з пільми змогли,
І в світлі знань уроки слухні
В знаннях для себе ж й набули.

Ми в майбутті всі менш зазнали
В своїм й в дорослім вже житті,
Щоб серце й розум світлі мали,
І щоб ніхто не збив з путі

Ще з раннього в нас всіх дитинства
З трьох років вмить читать й писать,
І ще багато що в дитинстві,
Щоб час дарма ж нам не втрачать.

Багато визнають: що, де й звідки,
Хто Вісники, й Хто Вчителі?
Що Вчитель й учень – голка й нитка,
Якщо на світлій лиш ріллі.

Про те, що всі ми - діти Бога,
Всі люди на Землі, як є
Та не у всіх одна дорога!
Ніхто й нікому не дає

Гігантів розумом і серцем.

Ті діти, як в казках й в легендах,
Можуть й героями в тім стать,
Хто в житті світлі всі моменти
Буде в знаннях в собі ж збирать,

І добре, як знайде нас Вчитель,
Вчитель нам більше, ніж рідня,
Якщо від Світла Він, й Водитель
Нам серед ночі й серед дня,

З яким ми вже в життя дорогу,
У юність нашу й зрілість в нас
Знайдемо, з Вчителем від Бога,
І в тім в житті в нас вищий шанс!

Як нема меж і для знань наших,
Як бджоли мед в вулик, збирають
Ми світлі всі знання, і завжди
Повинні в себе ж так складать,

Щоб захистити всіх нужденних,
Беззахисних всіх і слабких.
Що Світ єдиний весь, й окремо
В нім неможливо жить, і злих

І як нам не боятись страху
З дитинства з самого вже, й всім.
Під тим знанням, як Божим дахом,
Ми й зможемо зростати в тім,

Ті всі й здобудуть шанс отримать
Те, що отримують не всі,

Тілами ж схожі ми усі,
Хто сам відкриє в серці дверці
До знань в трудах, перед усім -

Щоб стати в тих знаннях світлішим,
І ще мудрішим стати в них,
А значить - духом ще сильнішим,
Ніж був без знань до того й тих!

То значить, що ми в своїх мріях
Про Вчителя й знання для нас,
В думках і в почуттях всіх й діях -
Дійшли, й отримали той шанс,

Хоч можуть бути - дід й бабуса,
І мати з батьком в когось теж,
Хтось з інших рідних духом й в дусі,
Для духу в тім немає меж!

Щоб знати, як ростуть герої,
І як й чому всі злі ростуть,
Чому герой - від Світла воїн,
І як і нам знайти той путь,

У Світі всім з пільгами багато,
І вони роблять зле й страшно,
І що пільга їм батько й мати,
І звідки все в житті сумне?

У чому й маєм ми зростати
Як діти, світлі й гідні всі,
Хто ті знання сам хоче брати,
Всюди й завжди, й перед усім

Лиш в світлі знань хто - йдуть й нестримно
До кращого в собі у всім.

І тут ні в чім нема секретів,
Про все дізнаємся ми з знань,
З якими краще нам й планеті.
Без сумнівів, нудьги й вагань

Проходять Вчителя від Світла,
І не здолає їх пільма!
Світло - від Бога, й Боже житло,
Пільма ж від зла вся без ума!

* * *

З дитинства вже всі різні діти,
Хтось хоче світла лиш й добра,
І сам у Космос з ним злетіти.
Та є ж і інша дитвора,

До жахів від війни і вбивства.
І ігор нині для дітей,
Та і книжок з пільми, - в дитинства,
На жаль, від всіх з пільми людей,

Будуть і юні всі, й дорослі.
Але ж з дитинства - в юність йдуть,
Ми всі з дитинства вже не гості,
У Космосі всім є наш путь

Те в сім'ях знати і в садочках
Повинні діти все й усі,
І в школах, і у всіх куточках
Те треба знати дітям й всім,

Щоб бути чесним, світлим й добрим
Для всіх, і захищати тих,
Хто ще не встиг сам стать хоробрим,
Таких всіх боронить від злих,

Ми навчимося в знаннях тих жити,
Як кращим стати нам в собі,
Як Світ і всіх людей любити,
І як весь путь з злом в боротьбі

Яка без знань, і знать не хоче
Про Космос й про героїв всіх,
Більш все до зла, до пільми й ночі,
І до «страшилок» в тім усіх,

З яких в дорослих нині більшість.
Від них - дітей всіх захистить,
В знаннях їм дати, в чім є грішність,
І як і чим в житті платить

Або ж з добром, без зла й пільми в нас,
Або ж з дитинства путь до зла!
В злі ж - згинуть найбільший шанс,
Кого в нім й з ним пільма знайшла.

Щоб бачити всім дітям серцем,
Які ж дорослі біля них,
Є у дітей ті в серці дверці,

Їм бачити всіх добре й чути,
І йти до добрих й світлих всіх,
Не дати від п'їтьми нам пута
На нас надіти, й тьмі успіх,

Потрібно змалку, ще з дитинства,
І це все Вчитель зможе дати,
Якщо батьківство й материнство
Нам не дало, що треба знати.

Що для життя й в життя дорогу
Відкриє й дасть нам вірний путь.
Людей таких світлих від Бога
В світі немало, з ними будь

Ще з перших класів в нас, з дитинства
Є завжди путь один із двох:
Один до людства, другий в свинство,
До Світла, чи в п'їтьму, й в ній в льох,

Дітей й дитинство захищати
Повинен Світ весь і батьки,
Лиш так на краще Світ міняти
Можливо й треба, й залюбки!

Всі наслідки в п'їтьми й з п'їтьмою,
Йде до загибелі п'їтьма,
Всю знищить її Світла воїн,
П'їтьма ж - без серця і ума!

* * *

І про все це: що, де, як й звідки -
Нам знання з Шамбали дають,
Щоб знали з того щось і дітки,
Хай буде з Світлом в них їх путь!

І вікна є, щоб добрих й злих

Щоб з нами і на нас не вийшло
Успіх для зла їй здобувати,
Те все несправедне в тім й грішне,
Що правда. Правильне нам знати

На жаль, нині сімей таких багато,
Але ж й ті в світі люди є,
Що більше, ніж нам батько й мати,
В добрі і в світлі те дає,

Треба тим дітям, хто знати хоче
І тягнеться в житті до знань,
Хто кожен день, в думках, й щоночі
Йде до добра сам, й без вагань.

З якого й виходу ж немає,
Є тільки вхід й біда з ним й в нім.
Хто хоче взнати, той і визнає,
І шанс, щоб знати, є в нас в тім.

Це нині в Світі мало роблять,
На жаль, Світ майже весь в п'їтьмі,
Дітей в тім і себе ж ті гроблять,
Хто від п'їтьми й від зла. Сумні

Треба ж й пояснення знаходить,
Що і до чого в тих книжках,
В яких герої в Світ виходять
На захист Світла, й весь свій страх

Було в дитинстві те читання!
Нам треба також з ним і в нім
Свої всі кращі сподівання
В думках і в мріях бачить в тім,

Щоб вже з дитинства, як герої
В думках своїх і в почуттях,
Ставали б в подвигах собою,
І всі в собі долали б страх!

Щоб битись з ним, але ж не злитись,
За Світло і добро без зла,
З дитинства добрим бути, й вчитись,
Щоб в серці світла в нас й тепла

Те можна й треба нам вже нині,
Хоч те нелегко й складно ж все,
Та все ж робити це повинні!
Тих, хто це роблять - Бог спасе,

Теж нам потрібно обирати
З добром і з радістю, й в красі,
Для цього й треба більше знати,
І іншим помагати всім,

В думках і в почуттях, й в ділах всіх,

Та всі книжки, казки й легенди
Краще з дорослими ж читать
Не раз й не два, щоб з тим даремно
Час дітям марно не втрачать.

Самі ж і знищують, й назавжди
В самих собі. Знання про те
Є в світлих всіх книжках, уважно
Треба читать, щоб не пуста

І уявляти в тім й себе ж нам
Всім, як герої ті, й нам бути,
Що ніби ми в книжках тих, й там
Свій подвиг здійснюєм ми, й путь.

Герої всі перемагають
І страх, і боягузство з ним
Тому, що більше інших знають,
Як битись з всім лихим і злим.

Було б вже з кожним кроком більше,
Так жити, як нас в Братстві вчать,
Люди жили так всі раніше,
І будуть жити знов. Почать

Щоб світлих й добрих стало більше,
З добрих дітей вони ж й ростуть,
І світ й життя добрим скоріше
Почне мінятись, і наш путь

Хто хоче теж з добром в нім жити,
І Богу помагати в тім,
Щоб з радістю красі служити
І лиш красу нести, й у всім,

Хоч і в найменших в нас ділах!
У нас в тім завжди буде успіх,
Як ми з краси збудуєм й дах,

Умовний дах той над собою,
Всі разом і для інших всіх,
В тім теж ми будем, як герої,
І віддамо для всіх успіх!

* * *

Щоб з всіма ми могли ділитись
І добре все для всіх нести,
На добрих всіх книжках нам вчитись,
Як всім, лиш для добра рости.

Всім, зрозумівши в нас космічність,
Що ми всі в Космосі живем,
І на Землі й на Небі в Вічність
Ми путь в думках свій прокладем!

Якщо думки в нас будуть світлі
І добрі лиш завжди думки,
То й звідти з Космосу, в тім житлі,
Будуть такі ж йти, й залюбки!

Ми з радістю з тими думками,
Що світло і красу несуть
І тут і там, жить чесно й прямо
Всі навчимося, і в тім свій путь

Лиш для добра, без зла й пільми в нас,
У всіх життях так поведем,
Щоб у думках наших весь час
Було все краще. З тим й зростем,

І підем вже з дитинства в юність,
І будем вчитись знов в ній жить,
З дитинства взявши в путь культурність,
Нам з нею й в ній весь Світ любить

Вже вдасться, з самого дитинства -
Природу в нім, і всіх людей,
Батьківству шану й материнству
Ми усвідомим, й досвід цей

Нам всім пізніш, в житті дорослім,
Буде в пригоді день і ніч,
З дитинства всі ростуть Колоси,
І всі вивчають кожную річ!

І нам всім треба вчитись й вчитись:
Як жити, де, чому і з чим?
Щоб час не згаять, й не спізнитись
З добром і з світлом в нас, й лиш з ним!

Микола Іващенко, Київ, 07. 10. 2019 р.